

O MOUDROSTI ŠALOMOUNOVĚ

David kraloval čtyřicet roků a zemřel, stár jsa sedmdesát let. Před smrtí dal pomazati na krále svého osmnáctiletého syna Šalomouna, syna Betsabé, ženy Uriášovy, pro kterou zhřešil a vytrpěl trest.

Byl pak Šalomoun nejslavnějším králem okrsku zemského. Panoval nad všemi královstvími od řeky Eufratu až k zemi filistínské a až ke končinám egyptským a králové mu přinášeli dary a sloužili mu po všechny dny jeho života. Za čtyřicet let jeho kralování nebylo války a lid izraelský a judský se rozmnožil jako písek na břehu mořském, veselili se a každý bydlil bezpečně pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem.

Z libanonských cedrů a cypřišů a ze zlata zbudoval Hospodinu v Jeruzalémě chrám, ze zlata a slonové kosti si vystavěl palác, kde shromáždil bohatství nebývalé, neboť jen zlatých štítů, které zde visely na stěnách, bylo pět set, stříbra jako kamení a dříví cedrového jako planého fíkoví, které roste v údolích.

Král Šalomoun slynul velkou moudrostí, jeho jméno se rozneslo po všech národech vůkol a přicházeli králové vši země, aby se jeho moudrosti podívovali. Přijela i královna ze Sáby s počtem velmi velikým, s velbloudy nesoucími dar sto dvaceti centů zlata, mnoho drahého kamení a vonných věcí a mluvila s Šalomounem o všem, co měla na srdci. A vyslechnuvši ho, pravila: „Řeč, kterou jsem o tobě slyšela ve své zemi, jest pravá, ale nechtěla jsem věřiti, až jsem přijela. Ale nebylo mi praveno ani polovice; převýšil jsi moudrostí a dobrotou pověst tu.“ Král Šalomoun složil také tři tisíce přísloví, písni tisíc a pět, psal o stromech,

počta od cedru, který jest na Libánu, až do mechu, jenž roste na zdi, o zvířatech a ptácích, o zeměplazích a o rybách.

Neboť moudrost bylo jediné, oč Boha prosil. Když byl učiněn králem, odebral se s knížaty nad Izraelem, s hejtmany svého vojska, s kněžími a soudci do Gabaonu, kde na poušti vystavil Mojžíš Hospodinovi stánek; a obětoval tam. Té noci se mu ukázal ve snu Bůh a pravil: „Žádej, zač chceš, a dám tobě.“ Řekl Šalomoun: „Učinil jsi otci mému Davidovi milosrdenství veliké a mě jsi ustanovil králem místo něho. Já však, jsa velmi mlád, neumím vládnouti. Proto dej mi, Hospodine Bože, moudrost a umění spravovati tento lid. Neboť kdo by jej mohl souditi, je-li tak četný?“ Bůh odpověděl: „Protože jsi nežádal ani bohatství, ani slávu, ani bezživotí těch, kteří tě nenávidí, ani dlouhý věk, ale požádal jsi o moudrost a umění, abys soudil můj lid, dávám ti srdce moudré a rozumné, a přidám ti bohatství i slávu, takže žádný z králů, kteří byli před tebou, nebyl tobě rovný, aniž takového bude po tobě.“

A soudil Hospodinův lid spravedlivě a moudře.

Stávalo se, že soudcové, když nemohli rozřešiti nějakou při, dávali o ní rozhodnouti králi. Tak stály před Šalomounem dvě ženy hokyně a jedna z nich měla v náručí nemluvně.

První vypravovala: „Prosím, pane můj, já a tato žena bydlíme v jednom domě. Narodil se mi synáček. Třetího dne potom porodila také ona a bydlili jsme spolu a nikdo cizí s námi v domě nebyl. Syn této ženy v noci umřel, neboť ho ve spaní zalehla. O půlnoci, když jsem tvrdě spala, se zvedla, vzala mé dítě a svého mrtvého syna mi položila do klína. Když jsem ráno vstala, abych svého synáčka nakrmila, viděla jsem, že jest mrtvý. Ale když jsem na něho ve dne lépe pohleděla, poznala jsem, že to není můj syn.“

Ale druhá žena řekla: „Není to tak, ten živý jest můj a ten mrtvý tvůj.“

A první volala: „Ne, mrtvý jest tvůj a můj jest ten živý.“

Tak se hádaly před králem.

I řekl Šalomoun: „Ta říká, že živý jest její, ta druhá také. Přineste mi meč!“ Přinesli tedy meč.

A rozkázal král: „Rozetněte to dítě a dejte každé z nich polovičku.“

Tehdy matka, jejíž bylo živé nemluvně, se strašlivě ulekla a vykřikla: „Dejte jí děťátko celé. Nezabíjejte je!“

Ale druhá volala: „Ať není ani moje, ani tvé! Rozetněte je!“

Z toho poznal král, která z nich je pravá matka.

Ukázal na ni a řekl: „Nezabíjejte dítě, a dejte je ženě této, neboť ona jest jeho matka.“

Když se pak Izraelští dověděli o rozsudku, který vynesl Šalomoun, báli se krále, neboť viděli, že v jeho srdci je boží moudrost.

/Ivan Olbracht/